

Sygn. akt **VIII Ua 46/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) SSO Janina Kościelniak
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014r. w Gliwicach

sprawy z odwołania S. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej

na skutek apelacji odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 25 sierpnia 2014 r. **sygn. akt** VI U 290/13

oddala apelację.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Janina Kościelniak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Transkrypcja uzasadnienia wygłoszonego

w dniu 30 grudnia 2014 r. w sprawie VIII Ua 46/14

w zakresie znaczników czasowych 00:03:09 – 00:14:04

(x_ (...)_VIII_Ua_46_14_51_ (...)_ (...)_ (...)_ (...)_X.mp4)

* * * * * początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:01.258]

Odwołujący S. P. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z 19 lipca 2013 roku, którą przyznano mu prawo do jednorazowego odszkodowania za 20 procent stałego uszczerbku na zdrowiu w związku z chorobą zawodową, a to pylicą płuc. W odwołaniu wskazywał, że pylica spowodowała wyższy uszczerbek na zdrowiu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wnosił o oddalenie odwołania i podtrzymywał swoje stanowisko.

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił odwołanie. Sąd ten ustalił, że odwołujący w okresie od 1976 roku do 2001 roku wykonywał zawód górnik a natomiast od 2001 roku przebywa na emeryturze. Decyzją Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G. z 30 kwietnia 2013 roku stwierdzono u niego chorobę zawodową pylicę płuc, to jest pylicę górników kopalń węgla. Orzeczeniem z 24 czerwca 2013 roku lekarz orzecznik ZUS ustalił u odwołującego 20 procent stałego uszczerbku na zdrowiu. Decyzją z 19 lipca 2013 roku ZUS przyznał odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania w kwocie 14 tysięcy 80 złotych za 20 procent stałego uszczerbku na zdrowiu w związku z chorobą zawodową, pylicą płuc. Sąd Rejonowy na podstawie opinii biegłego z zakresu pulmonologii A. B., stwierdził, że odwołujący cierpi na pylicę płuc drobnoguzkową ograniczoną i, że na podstawie tej opinii Sąd ustalił, iż za subiektywne pogorszenie stanu zdrowia odwołującego w znacznej części odpowiada POChP natomiast zaburzenia wykryte podczas spirometrii pozostają bez znaczących zaburzeń w wymianie gazowej w następstwie choroby, to jest pylicy i biegły określił uszczerbek na zdrowiu również na 20 procent. Na podstawie opinii kolejnej biegłej A. O., Sąd ustalił, że także według opinii tej biegłej uszczerbek na zdrowiu wynosi 20 procent i ma charakter stały.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że roszczenie odwołującego nie zasługuje na uwzględnienie. Powołał się Sąd Rejonowy na artykuł 6 ustęp 1 punkt 4 ustawy z 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych zgodnie, z którym z tytułu choroby zawodowej ubezpieczonemu, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu przysługuje jednorazowe odszkodowanie i ponieważ postępowanie dowodowe wykazało, że w następstwie choroby zawodowej ubezpieczony doznał 20 procentowego stałego uszczerbku na zdrowiu, brak było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją przez ubezpieczonego. Wyrok został zaskarżony w całości i ubezpieczony zarzucił mu sprzeczność poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy, polegającą na ustaleniu, że uszczerbek na zdrowiu odwołującego wywołany chorobą zawodową pylicą płuc nie przekracza 20 procent, naruszenie przepisów prawa procesowego, a to artykułu 286 kpc poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego pulmonologa w sytuacji, gdy odwołujący zgłosił merytorycznie uzasadnione zarzuty do opinii sporządzonej na potrzeby postępowania przed Sądem I instancji, naruszenie przepisów prawa procesowego, a to artykułu 233 paragraf 1 kpc poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych dowodów. W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem choroby zawodowej wyższego niż 20 procent ewentualnie domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wnosił, także o zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania za obie instancje w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu apelacji odwołujący wskazał, że zgłosił zarzuty do opinii biegłych sporządzonych na potrzeby postępowania. W ocenie odwołującego opinia biegłej A. O. była niemiarodajna i wewnętrznie sprzeczna, zastrzeżenia zostały zgłoszone w piśmie z 30 lipca 2014 roku i są podtrzymywane. Nadto

na uwagę powinien zasłużyć zdaniem odwołującego fakt, że nie zostało zbadane jaki jest związek występującej u odwołującego POChP z jego chorobą zawodową.

Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i dokonał niebudzących wątpliwości ustaleń stanu faktycznego. Ustalenia te Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne. Nie naruszył Sąd Rejonowy przepisu artykułu 286 kpc. Przepis ten stanowi, że Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że nie uzasadnia powoływania kolejnych biegłych polemika strony z opinią lub jej niezadowolenie z wniosków opinii. W wyroku

z 23 kwietnia 2014 roku w sprawie I ACa 71/14 Sąd Apelacyjny w Katowicach stwierdził, że specyfika dowodu z opinii biegłego polega między innymi na tym, że jeżeli taki dowód już został przez Sąd dopuszczony, to stosownie do treści artykułu 286 kpc opinii kolejnego biegłego można żądać jedynie w razie potrzeby. Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwięku, konkluzji opinii. W innym wypadku bowiem Sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadawalająca,

co jest niedopuszczalne. Także w wyroku z 4 czerwca 2014 roku w sprawie

III AUa 1134/13 Sąd Apelacyjny w Szczecinie wskazał, że Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc gdy opinia, którą dysponuje zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione pytania tezy dowodowej, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona albo nieweryfikowalna. Także

w tym duchu wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 12 czerwca 2014 roku w sprawie III AUa 1036/13. W niniejszej sprawie nie zachodziła potrzeba powołania kolejnego biegłego i Sąd Rejonowy prawidłowo wniosek taki oddalił. W apelacji ubezpieczony wskazywał, że zawarł konkretne uwagi do opinii biegłej A. O. w piśmie z 30 lipca 2014 roku i uwagi te podtrzymuje.

W powołanym piśmie skarżący podał, że opinia biegłej zawiera sprzeczności, ponieważ

z jednej strony zarzuca, że biegła podała, iż nie nastąpiło pogorszenie uszczerbku

na zdrowiu ubezpieczonego, a w drugim miejscu podaje, że na przestrzeni lat nie doszło

do pogorszenia. Zacytowane stwierdzenia biegłej zostały wyrwane z kontekstu. Z analizy całej opinii wynika, że biegła uznała, iż nie doszło do pogorszenia stanu zdrowia uzasadniającego orzeczenie wyższego uszczerbku na zdrowiu z powodu choroby zawodowej niż 20 procent. Natomiast pogorszenie stanu zdrowia dotyczy stanu w dacie rozpoznania pylicy, to jest w 2013 roku w porównaniu do wyników badań z roku 2005, kiedy nie było podstaw do rozpoznania choroby zawodowej. W związku z powyższym także w postępowaniu apelacyjnym, Sąd nie dopuścił dowodu z opinii kolejnego biegłego pulmonologa na podstawie artykułu 217 paragraf 2 kpc. Chybiony jest zarzut naruszenia artykułu 233 paragraf 1 kpc. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną

w tym przepisie Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. A zatem jak podkreśla, jak podkreśla się w orzecznictwie z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy

i wiarygodności. Przepis artykułu 233 paragraf 1 kpc potwierdza zasadę swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez pryzmat własnych przekonań Sądu, jego wiedzy

i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, rami tej oceny wyznaczone

są wymaganiami prawa procesowego oraz zasadami logicznego myślenia według, których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zatem omawiany przepis wyznacza reguły oceny dowodów. Apelujący zarzucił Sądowi I Instancji dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów nie sprecyzował jednak, na czym polega dokonanie dowolnej oceny dowodów. Z uzasadnienia apelacji wynika, że według ubezpieczonego Sąd nie zgromadził pełnego materiału dowodowego. W ocenie Sądu

II instancji zgromadzony materiał dowodowy jest pełny, przeprowadzone zaś dowody zostały ocenione zgodnie ze wskazaniami przepisu artykułu 233 paragraf 1 kpc. Sprawa dotyczyła odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu w związku z chorobą zawodową, zatem nie było podstaw do badania związku (...) z pylicą płuc. Z obu opinii biegłych wynika, że uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego wynosi 20 procent. Takiego też ustalenia dokonał lekarz orzecznik ZUS. W tej sytuacji wbrew zarzutowi apelacji ustalenie 20 procentowego uszczerbku na zdrowiu, ma oparcie w materiale dowodowym.

Mając powyższe na uwadze apelacja została oddalona na podstawie artykułu 385 kpc.

Przepisywanie.pl SERWER - Automatyzacja Przepisywania Nagrań

Zatwierdzono transkrypcję dnia 13 stycznia 2015 r.